

Orgoványi Anikó: **Guszt, a giliszta**

Guszt, a giliszta
új kalandra vágyott,
fel akarta fedezni
a híres nagyvilágot.

Kimászott a földből,
hívta őt a túra,
merészen kicsusszant
a forgalmas útra.

Milyen jó is lenne
magas hegyet mászni,
tengerparti fövényen
lazán dagonyázni,
lombos erdő mélyén
virágot szaglászni,
csigával, szöcskével
vígan barangolni!

Jaj, Guszt, giliszta,
ó, te szegény pára,
hát nem gondoltál a
nyüzsgő nagyvilágra?

Sokan járnak erre,
kemény cipőtálpak
el is taposhatnak,
kocsi kerekei
ki is lapíthatnak,
éles madárcsőrök
fel is apríthatnak!
Mi lesz veled akkor?
Vége a kalandnak!

Hamar el is fáradt
Guszt, a giliszta,
megroppant a háta,
kiszáradt a torka,
a porhanyós talajba
bizony vágyott vissza!

Ám a kemény betonon
nem volt még egy rés se,
reménye sem lehetett
így a menekvésre.

Nyiklett-nyaklott, kanyargott,
nem talált egy kanyart ott.

Szerencse, hogy arra jártam,
és hogy éppen rátaláltam,
megsajnáltam,
fölemeltem,
puha földbe beletettem.

S láss csodát!
Guszt, a giliszta
se látott, se hallott,
elfeledett mindenféle
világjáró kalandot.

„Otthon, édes otthon!”
– kiáltott kacagva,
s fúrópajzsként gyúrte magát
a porhanyós talajba.

Az én jó cselekedetem
meg is volna mára,
így ezen a jeles napon
nem éltem hiába.